

to sliko, in ko se je nagledal, odhitel je za svojo čredo, ne da bi bil pomagal nesrečnemu polžu. A zato ga je kmalu dohitela kazen. Goli greben so pokrili zopet oblaki, po njem so se vlačile sive megle, dež je lil, prava, pravcata jesen je zavladala po gozdu, in vse to je zabranilo Mohoretu, da ni smel na Goli greben, ampak je moral ostati niže, ali celo — Bog nas varuj — doma. Pravi prebivalci Golega grebena pa so iskali primernih krajev, kjer bi prezimili. Na svēt nekoga so iskali vsi varnih zavetišč, kjer bi se zalizali in spomladi se zopet zbudili. Dolgo je ostalo pri tem, Goli greben se ni več popolnoma iznebil meglá, po njem je vladala jesen, po ozkih, spolzkih potih pa so lazili semterja polži vsakega rodú. Marsikdo je premišljal žalostno zgodovino in se pomilovalno ozíral okrog.



Dar božjemu Detetu.

Moj Ježček, jaz nimam biserov svetlih,
Da bi za prihod Ti ponudil jih v dar,
Moj Ježček, jaz nimam zlata in kadila,
Saj nisem mogočen in velik kot car.

Postavil sem skromne Ti jaslice v hlevce,
V spomin, ko odrešil človeški si rod
Kraljestva teme in oblasti hudobe,
Ko svetlo si h križu pokazal mu pot.

Še nekaj, še dušo naj v dar Ti poklonim
Prižgal sem kot jaslicam vrsto ji sveč;
Ah, pridi in vzemi jo, čuj, kak Te prosim —
Poglej — moj pogled je tako hrepeneč!

Josip Bekš.



Padajte snežinke!

Padajte snežinke bele,
Padajte z nebá,
Ohladite vročo glavo
In bolest srcá!

Ni ubožcu strehe dala
Imovita vas,
Ni odmeva v srcih našel
Moj proseči glas.

Padajte snežinke bele,
Padajte gosto,
Tukaj siromaku mehka
Posteljica bo.

Padale snežinke bele,
Padale z nebá,
Prt mrtvaški njih odeja
Revežu podá.

Fr.

